

Disse forhold, jeg her har nævnt, betyder til gengæld, at de børn, som er udsat for omsorgs-svigt og krænkelser, er så meget mere synlige, og at det er så meget mere synligt, at en indsats er nødvendig af hensyn til børnenes liv og af hensyn til de socialt truede familier. Det er et fælles ansvar, vi som samfund ikke kan se bort fra.

Det Radikale Venstre støtter indholdet af det fremsatte forslag til vedtagelse, fordi disse redskaber kan være med til at afhjælpe de problemer, vi er klar over eksisterer.

Jette Gottlieb (EL):

Det er mere end 20 år siden, at svenskeren Gustav Jonsson blev kendt i hele Norden for sit projekt med børnebyen i Skrå og for sin bog »Den sociale arvs onde cirkel – kan den brydes?«. Han beskrev dengang det, mange professionelle havde fortalt i en årrække, at en tung børneskæbne tilsyneladende går i arv.

I foråret udkom rapporten »Social arv« fra Socialforskningsinstituttet, og endnu en gang fik vi bekræftet, at den sociale arv eksisterer. For Enhedslisten er udfordringen herefter at få brudt den onde cirkel, for det er vi overbevist om kan ske. En stor og krævende arbejdsopgave, hvor der skal sættes ind på masser af områder.

Samfundets værdier skal fordeles mere ligeligt, så lavindkomstfamilierne får bedre økonomiske forhold. Social nød er i sig selv en trussel mod familiens trivsel og dermed mod børnene. Arbejde og fritid skal fordeles mere ligeligt. Det er jo fuldstændig tåbeligt, at en stor del af landets beskæftigede og ikke mindst børnefamilier løber af sted med tungen ud af halsen for at få dagligdagen til at hænge sammen, samtidig med at samfundet bruger enorme ressourcer på at holde en stor del af befolkningen uden for det egentlige arbejdsmarked.

Der skal gøres en særlig indsats for at højne uddannelsesniveaet på alle niveauer. Der er stadig alt for mange, der ingen uddannelse får, og de mange gør større indtryk på folkeskolen, end skolen gør på dem. De har jo allerede mistet modet, når de efter 9 års skolepligt ikke er nået nogen vegne. Det er ikke tilfældigt, at børn af forældre, der har bøger på hylderne i hjemmet eller bruger folkebibliotekerne jævnligt, er bedre til at læse end de børn, som forældrene gav op over for allerede i teenageårene.

Siden bistandsloven afløste bl.a. revaliderings- og mødrehjælpsloven, er revalidering i

ringere og ringere grad blevet brugt forebyggende. Der skal flere ressourcer i børnesundhedsplejen, daginstitutionerne og skolerne, for det er jo her, en stor del af det forebyggende arbejde sker. En bred indsats, der generelt forbedrer børnenes forhold, hjælper også de truede børn. Adgangen til professionel hjælp skal også gøres lettere. Kigger man på, hvor mange ressourcer, der bruges på at få barnet fuldbåret ud af mors liv i forhold til de ressourcer, der efterfølgende bruges på at sikre kvaliteten af livet efter fødslen, er der jo virkelig iøjnefaldende misforhold.

Derfor skal der være let adgang til råd og hjælp, til åben børne- og ungdomsrådgivning, hvor man kan hente hjælp til stort og småt uden at frygte en registrering, der stempler én som en dårlig forælder, for det er jo nok et af de steder, hvor den enkelte er aller-, allermost sårbar, at man kan skabe tvivl om deres evne til at drage omsorg for deres børn. Men det bør blive en naturlig del af socialforvaltningen i alle landets kommuner, at man har en sådan rådgivning. Her skal man kunne få hjælp af sundhedsplejersker, socialrådgivere, pædagoger og børnepsykologer. Erfaringerne fra f.eks. de nu lukkede familiecentre i København viser, at mange familier er interesserede i den form for hjælp, før tingene kører helt i hårdknude. De vil gerne selv gøre en indsats.

Det forekommer besynderligt, at alle betragter det som indlysende, at man skal have en læreruddannelse for at undervise i folkeskolen, hvorimod der ikke stilles nogen formelle uddannelseskrav til de kommunale sagsbehandlere, der skal arbejde med de truede børnefamilier. Sagsbehandlerne i kommunernes børne- og familieafsnit har alt fra en kontoruddannelse til en socialrådgiveruddannelse med overbygning. Kommunerne afsætter alt for få penge til målrettet grund- og efteruddannelse, hvilket bl.a. mærkes på efteruddannelsesafdelingerne på landets sociale højskoler. Det svingende og alt for tit ringe uddannelsesnivea er også kendt i Socialministeriet. Man kunne bl.a. se på ankesagerne, at det socialfaglige niveau i sagsbehandlingerne var alt for dårligt, og derfor lavede Den Sociale Ankestyrelse og Socialministeriet sidste år en række kurser for sagsbehandlere.

Men gode viljer er ikke nok i arbejdet med truede børn, og derfor bør der efter vores mening stilles meget videregående uddannelseskrav til de kommunale sagsbehandlere. Truede